

Com al bosc

Un grup d'homes devallen pel mig d'un dels carrers del Poble Sec [retu-
 rers a nosaltres. Van acaferats, molt
 depressa, sacsejant quicòm que sur-
 munta de llurs espeltes i es velluga i
 es retore. Una desgràcia! Encara no
 hem tingut temps de pensar això ja
 han sigut a tocar. Veiem sis o vuit jo-
 ves decidits que en porten un altre da-
 munt d'un aparell improvisat, que no
 se'n pot dir llitera. Es una cadira de
 bogues ajoguda sobre uns pals on s'a-
 rrapen les mans dels portadors. El fe-
 rit va amb les cames allargassades en
 el respall i apoiat d'esquena al
 seient. La combinació no deixa d'èsser

enginosa. Hem endevina que mal és
 a les cames, i que així, elles són a co-
 bert de palpaments i de reblincades do-
 loroses. Però la columna vertebral del
 desgraciat refrega en el caire viu del
 seient i la testa roman sense apoi,
 branda, es decanta, es tors, ara d'aquí
 ara d'allà... Els que condueixen no's
 fan pas il·lusions. Saben que el jaç es
 dur i que'ls ossos de qualsevol, en ple-
 na salut, se'n ressentirien d'aquell tras-
 llat. Demés el ferit gemega. S'afanyen
 tant com poden; un sua, esblanqueit;
 l'altre esbufega i no pot més; aquest
 aflluixa els braços del costat les
 mans se li aixonen, i el conjunt no les
 gra regularitzar el pas, ni coordinar
 els esforços. Caldrà que reposin ben
 aviat. La positura que l'aparell els
 obliga a mantenir és antinatural, vio-
 lenta. La gent davant de l'afros espec-
 tacle prorrompen llastimeres exclama-
 cions. La "casa de socors" és lluny i
 el viatge trágic.

Algú parla d'ambulances municipals
 i algú esmenta el cotxet amb rodes de
 goma de la Creu Roja i algú replica
 que l'institució benèfica funciona no-
 més que en determinades condicions.
 Nosaltres recordem com en somnis,
 una magnífica exhibició de material
 sanitari, una espléndida parada on no
 hi mancaven lliteres, carros de mà, cí-
 clistes per a guanyar temps, cornetes
 per a trametre ordres i quofes per a
 donar-les. On era tota aquella riquesa

 i estat
 T,
 1, 1

Luy

1,

1,

+ rossegue
 ixen de

#

Tā

1)

1,

1,

1,

1,

el

→ Un hom
 74

1 el

tots plegats

1, el

8

1 5

1,

T,

1,

+ caps de bri
 llant uniforme

i abundor? On calia raure o de guina
mena d'accident un hom havia d'ésser
capolat per a gaudir-ne?

El grup lamentable desaparegué ca-
rrer avall i els gemecs del jove delxa-
ren d'atormentar les meves oïdes.

Vaig révenir-me de l'impressió.

Llavors esguàrdant a l'entorn vaig
restar meravellat. No ~~m~~ trobava en
mig d'un bosc, no era un camí veïnal
on reposaven els meus peus, no hi ha-
via a l'entorn mates d'estepa, alzines i
süros, ni atenava en hoc l'impietosa
solltud de les montanyes.

PRUDENCI BERTRANA.

y oz

y em

1,

φ